

**Nyhedsbrev fra Dansk Palæstinensisk Venskabsforening
Juni 2019**

Kære medlem

Invitation til Udstilling og Reception

At tegne magten midt imod

En udstilling om den legendariske og verdenskendte palæstinensiske bladtegner Naji Al-Ali skal turnere landet rundt det næste års tid (mindst). Naji Al-Ali er faderen til den lille figur Handala, som er blevet et symbol på palæstinenserens frihedskamp.

Udstillingen fortæller ikke alene om Naji Al-Alis liv, arbejde og mission. Men historien om ham er historien om palæstinenserens landflygtighed, flygtningelejre tilværelsen og den lange seje kamp for frihed og selvstændighed.

Kom og vær med til åbningsreception på udstillingen lørdag den 31. august 2019 kl. 14.00 - 17.00 på Dronningensgade 14, Christianshavn - hvor vi markerer også DPVs 30/31 års fødselsdag.

Foto: DPV

Palæstina er IKKE til salg

Det er overskriften på en ny kampagne DPV har sat i gang mod den amerikanske præsident Donald Trumps' såkaldte fredsplan.

Tidligere på måneden den 25 og 26. juni fandt en mini konference sted i Bahrain med en håndfuld lande alene med det formål at bakke op om Trumps' og svigersønnen Jarred Kushners' såkaldt "fredsplan" for at løse Palæstina-Israel konflikten.

Men Trumps' plan - som han betegner "Århundredets plan" - er ikke andet end hvad Netanyahu og den rabiate nationalreligiøse israelske regering har prædikeret om i årtier efterhånden.

Palæstinenserne ønsker - om nogen - en endelig, varig og holdbar løsning på konflikten. Men palæstinenserne ønsker først og fremmest at konflikten løses ved at afslutte besættelsen og en løsning baseret på tostatsløsningen og dens internationale sikrede politiske, juridiske, historiske og nationale rettigheder.

Palæstinenserne har de sidste 30 år og i tæt samarbejde med det internationale samfund (også USA indtil Trump kom til) forsøgt at afslutte konflikten på basis af netop tostatsløsningen.

Det har hidtil ikke været muligt fordi Israel, siden drabet på Yitzhah Rabin i 1995 og dermed begyndelsen på ende på fredsprocessen, har valgt at realisere den zionistiske drøm om at etablere "Stor Israel", der alene baserer sig på mere mere land og mindre og mindre palæstinensere mhp. at opnå det de israelske ledere betegner som "fred" men som bygger alene på palæstinenserne totale overgivelse.

Det er i den ånd at Trump har udarbejdet en såkaldt "fredsplan" efter at han erklæret, at den besatte by Jerusalem skal være Israels hovedstad. Ved at have opfyldt Netanyahu's drøm har han samtidig givet Netanyahu lov til at intensivere bosættelsesbyggerierne i det besatte Palæstina, samt i snart 1½ år forsøgt at kvæle FNs hjælpeorgan for de palæstinensiske flygtninge UNRWA med det klare formål at skubbe flygtningespørgsmålet til side.

De foregående dages konference i Bahrain med de inviterede arabiske lande er også endnu et forsøg på at give Netanyahu det han i årevis har ønsket sig; at erstatte freden og tostatsløsningen med fødevarehjælp, udvikling af den helt igennem bombede palæstinensiske infrastruktur - særligt i det besatte Gaza for derved at gøre besættelsen af Palæstina til et humanitært og økonomisk anliggende frem for, hvad har været i årtier: nemlig et politisk spørgsmål, der kræver politiske løsninger der baserer sig på international lov, regler og vedtægter.

OGSÅ derfor boykotter et samlet palæstinensisk folk Trump og svigersønnen Kushners såkaldte "fredsplan" og ikke mindst tirsdagens og onsdagens konference i Bahrain under parolen: Palæstina er IKKE Til Salg.

Følg med på DPVs Facebook side for mere information om kampagnen.

OGSÅ af den grund sætter DPV fokus på palæstinenserne lange og seje kamp for frihed og selvstændighed ved at lancere en udstilling om den legendariske palæstinensiske blad- og karikaturtegner Naji Al-Ali. Det sker med start den 31. august i DPVs kontor på Dronningensgade 14, Christianshavn.

Læs nederst i dette nyhedsbrev rejseberetningen fra vores DPV medlem Ane Bonde fra hende og hendes families rejse til det besatte Palæstina og se det flotte billeder.

Vi ønsker alle en rigtig god sommer

Med venlig hilsen

Fathi El-Abed

Formad - DPV

Foto: DPV

Har du betalt dit kontingent?

Vi har brug for din støtte for at kunne fortsætte foreningens vigtige oplysningsarbejde.

Foreningen kører på frivillig basis, så alle indkomne midler går ubeskåret til den palæstinensiske sags tjeneste.

Medlemskab koster 150,- kr. pr. år. For pensionister, arbejdsledige og unge under uddannelse er kontingentet 100,- kr. pr. år.

Beløbet kan indsættes på giro 931-8119 eller overføres via netbank til reg.nr. 0268, kontonr. 000 931 8119.

Du kan også benytte Mobilepay nr. 65841 til alle former for overførsler og indbetalinger til foreningen.

Donationer

Vil du eller kender du nogen der vil donere et beløb til DPVs vigtige informationsarbejde til fordel for Palæstinasagen i Danmark?

Beløbet indsættes på giro 931-8119 eller overføres via netbank til reg.nr. 0268, kontonr.

000 931 8119.

Du kan også benytte Mobilepay nr. 65841 til alle former for overførsler og indbetalinger til foreningen.

Kontakt os på 35 35 48 68 eller på danpal@danpal.dk for yderligere information

Familierejse til Palæstina i tre generationer

Af Ane Bonde

Jeg har været medlem af DPV siden 2001, hvor jeg overtog min mors medlemskab, da jeg fandt et girokort til DPV-kontingent blandt de breve, der kom efter hendes død.

Som barn boede jeg to år i Ramallah, fra 1963-65, sammen med mine forældre og søster, da min far arbejdede som rådgiver på UNRWA's lærerseminarium RWTC. I 1983 var min søster og jeg tilbage i 5 uger, hvor vi deltog i en international arbejdslejr ved Birzeit universitetet, 7 km fra Ramallah (en tur der var arrangeret af Palæstina kampagnen, en forløber til DPV). Nu, 35 år senere, ville vi gerne vise vores børn og øvrige familie Palæstina. 10 i alt var vi afsted i efterårsferien 2018 – 6 unge (18-30 år) og 4 voksne. Det var en meget intens rejse, som gjorde stort indtryk på os alle, den vil jeg gerne fortælle lidt om.

Vi var afsted en uge og boede først 3 overnatninger i Jerusalem, dernæst 4 i Ramallah. Vi besøgte de historisk-religiøse steder i Jerusalem og Bethlehem, det geografiske naturfænomen Døde Havet og ørkenen med Masada, samt nutidigt palæstinensiske hverdagsliv med muren, checkpoints, flygtningelejre og uddannelsesinstitutioner i Ramallah.

Jerusalem med Alternative Tours

I Jerusalem var vi på en tur med Alternative Tours med Abu Hassan, som tog os med til muren i Jerusalem, som afsnører palæstinensiske dele fra Jerusalem, fx bydelen Shu'fat, så beboerne der, ikke længere bor der, men på Vestbredden. Det er voldsomt at se den 10-12 meter høje mur sno sig gennem byen, mærke murens mentale påvirkning, og at høre om, hvordan den betyder, at befolkningen mister rettigheder og bevægelsesfrihed i deres eget land. Fx at en fra Jerusalem ikke kan få lov til at bo med mand/kone fra Ramallah i Jerusalem, og hvis de vælger at bo i Ramallah, mister den som har boet i generationer i Jerusalem sin ret til at bo der. The Silent Transfer. Vi hørte mange eksempler på det, som er utrolig svære for en dansker at forstå. Er det virkelig så urimeligt og uretfærdigt? Ja det er det. Vi var også med Abu Hassan i Qualandia Camp, og to fra gruppen besøgte Balata camp i Nablus via en kontakt, vi havde hjemmefra.

Muren i Jerusalem og i Bethlehem

Kontrol og chikane

Vi tog bussen og skulle passere muren både frem og tilbage fra Jerusalem til Betlehem, og da vi tog til Ramallah. Det gjorde dybt indtryk på vores unge i gruppen, ja på os alle, med den kontrol og chikane, palæstinenserne blev udsat for hver gang. Her sad man lige og snakkede med en ung palæstinenser, der rejser frem og tilbage mellem Bethlehem og Jerusalem for at gå på universitetet, og så bliver hun gennet ud af bussen for at vise identitetskort, og vi skal blive siddende, mens en lige så ung israelsk soldat passerer ned i den smalle midtergang i bussen med sit store maskingevær dinglende næsten op i ens ansigt. En magtdemonstration uden lige, som giver os følelsen af magtesløshed, og ydmygelse på vegne af vores palæstinensiske medmennesker.

RWTC i Ramallah

I Ramallah havde vi med en kontakt via DHIP (som jeg også er medlem af) fået arrangeret et besøg på RWTC, som i dag er et erhvervsuddannelsescenter for unge kvinder med 500 uddannelsespladser inden for det tekniske område, ingeniør, IT og computer, Handel, Administration og Finans. Her blev vi modtaget af både den lokale leder og lederen af hele UNRWA på Vestbredden. Vi blev vist rundt og de fortalte om uddannelserne og deres grundige optagelsesproces, som sikrer dygtige motiverede elever, så der er en meget lidt frafald undervejs. Desuden har graduates fra RWTC en høj beskæftigelse i forhold til gennemsnittet. Der var spændende at møde det store engagement, fagligheden og stoltheden over deres uddannelsesinstitution.

Beøg på RWTC, med bla. Mr. Muawia Amarm, Chief Field Education Programme, UNRWA, West Bank og Mr. Tarek Sarhan, manager, RWTC, Ramallah

The American School of Palestine

Vores kontakt arbejder på The American School of Palestine i Ramallah, og her blev vi taget varmt imod af rektor, som viste os rundt og bagefter havde vi en times dialog-møde med 10 unge fra 11-12. klasse og 5 af deres lærere. Det var et fantastisk møde, hvor vores unge kunne stille spørgsmål til de palæstinensiske unge, og de stillede spørgsmål til os. De unge fortalte om deres dagligdag og forhåbninger til fremtiden. Vi så i praksis, hvordan skolens pædagogiske tilgang udfoldede sig, og de unge var meget refleksive, engagerede og bevidste om deres privilegie ved at gå på netop den skole, sammenlignet med andre palæstinensiske børn. De fortalte blandt andet, hvordan besættelsen påvirker de unges uddannelsesmuligheder, for selvom Birzeit universitetet ligger lige ved, så er det plaget af akademisk chikane i form af fx manglende videokameraer på medieuddannelsen, eller manglende mikroskoper på biologistudiet, fordi de nægtes tilladelse til at importere "af sikkerhedshensyn". Der er også hyppige lukninger, som truer kvaliteten af undervisningen. Derfor ønsker mange af de unge at søge ind på universiteter i udlandet, hvis de får mulighed for det.

Fra børnehaveklassen på The American School of Palestine

Besøg på The American School of Palestine i Ramallah. Rektor Ms. Ruba præsenterer os for en 6. klasse. (Vi har desværre ikke noget billede af dialog-mødet med de unge).

Memory Lane

En af dagene i Ramallah gik min søster, svoger og jeg de 7 km fra Ramallah til Birzeit, som vi også havde gået nogle gange i 1983, når bussen ikke kom. Det var Memory Lane med store forandringer: Vi startede med at gå langt langs en kæmpehøj mur, som nu var bygget rundt om den israelske bosættelse Beit El, om godt nok også lå der den gang, men meget mindre og uden mur (jeg læser mig til at Beit El blev dannet i 1977 af 17 familier, og i dag bor der 6500 bosættere). På vejen kom vi igennem Jalazone Camp, og både den, Ramallah og Birzeit er vokset meget siden, så det store åbne landskab med olivenlunde, jeg husker, var nu et meget mindre stykke. Desværre var det en lørdag, så universitetet var lukket, men vi fandt det område ved vest gate, hvor teltene til den internationale camp, stod på terrasser i forskellige planer. Det var meget vigtigt, at teltene til mænd og kvinder stod på hvert sit plan! Dengang var der ingen af de studerende kvinder, der gik med tørklæde, og de unge fra studenterbevægelsen talte om en gruppering, der var ved at opstå i Gaza, som hed Hamas, og alle fraktionerne i PLO kunne blive enige om, at den var farlig, fordi den var religiøs. Dengang så man kun det palæstinensiske flag. I dag vejrer det side om side med Fatahs gule flag foran universitetet.

Ane og Åse uden for Jalazone camp – på Memory Lane on the road from Ramallah til Birzeit.

Møde med unge i Innovation Hub Community Center

Jeg lader min datter Tine Bonde slutte fortællingen:

Vi unge i familien mødtes med en palæstinensisk gruppe unge mennesker, der var frivillige i Innovation Hub, som er et samlingssted for unge mennesker i Ramallah, hvor de kan mødes og snakke, tager kurser eller andre slags aktiviteter. Her faldt snakken hurtigt på dagligdagen i Ramallah, og hvordan de håndterer den konstante konfrontation med besættelsen. De unge forklarede, hvordan de efterhånden er den fjerde generation i deres familie, som har konflikten inde på livet, og hvordan deres hverdag bliver påvirket derefter. Det var svært for os at sætte os ind i og forstå ud fra vores danske liv uden konflikter eller uoverkommelige problemer i hverdagen, og det var virkelighedsfjernt at møde nogen, som konstant bliver mødt med strukturel undertrykkelse. Til sammenligning med vores frie liv i Danmark, oplever de en helt anden hverdag med censurering og frihedsberøvelse i forskellige afgrene af deres dagligdag. Denne undertrykkelse i hverdagen kom eksempelvis til udtryk ved, at de unge, der går på universitetet ikke får adgang til de nødvendige undervisningsmaterialer og -remedier, da det bliver nægtet for dem af den israelske stat.

På trods af det, der var overvældende for os, virkede de unge i Innovation Hub ret afklarede med situationen, hvilket kom til udtryk ved en tilgang, der gik meget på: "What to do about it?". Det er nu engang sådan situationen er, og det havde de affundet sig med, og prøvede, ligesom så mange andre mennesker, at have en så almindelig dagligdag som muligt. Hvis ikke man var opmærksom på deres fortællinger og de sporadiske lyde af, hvad vi antog var kampfly, tænkte man til tider ikke engang over, at vi var i et land som er besat, men blot en almindelig by i et mellemøstligt land, hvor livet går sin gang.

Fotos er taget af Åse Bonde og Nis P. Nissen.

Banksy på muren i Bethlehem